

МУДРІСТЬ НАРОДНА

Збірник сороковий

В'Я
КН

мова
ока
ької
рів

Київ
тури
про»
1985

ГРЕЦЬКІ ПРИСЛІВ'Я
ТА ПРИКАЗКИ

Упорядкування та передмова
Віктора Соколюка

Переклав з новогрецької
Олександр Пономарів

Київ
Видавництво художньої літератури
«Дніпро»
1985

82.33—6
Г80

В сборник вошли лучшие пословицы и поговорки, отображающие многовековой опыт греческого народа, его историю и обычаи.

Художник *Олександр Кошель*

4703000000-182
Г М205 (04) -85—182.85

© Упорядкування,
український переклад,
художнє оформлення.
Видавництво «Дніпро», 1985

ПЕРЕДМОВА

З давніх-давен як неоціненний скарб кожен народ передає із покоління в покоління своє мудрослів'я. У влучних прислів'ях та дотепних приказках узагальнено в художній формі пам'ять народу, його багатовіковий суспільно-історичний досвід. Народні афоризми — це не лише точні спостереження й слушні поради, а часто-густо й філософські міркування та судження щодо найрізноманітніших явищ людського буття (як матеріального, так і духовного). В них виразно й лаконічно сформульовано основи народного світогляду, а також неухитні приписи кодексу народної моралі й етики. Впродовж віків у прислів'ях та приказках відбивалися звичаї народу, його мрії та сподівання на щасливе майбутнє, його історична доля.

У золотій скарбниці мудрості народів Європи грецькі прислів'я та приказки займають почесне місце. Це яскраве розмаїття коштовностей — спадщина

трьох цивілізацій: античної, візантійської та новогрецької. До сучасного грецького паремістичного фонду (паремія — по-грецьки прислів'я) входять навіть сентенції, записані ще в IV сторіччі до н. е. Арістотелем. Завдяки народній пам'яті та спадковості грецької мови в Греції та на Кіпрі й досі побутують у старогрецькій формі такі прислів'я, як «Початок — половина діла», «Нема лиха без добра», «Про смаки жодного слова» та ін.

Чимало старогрецьких прислів'їв традиція приписує семи грецьким мудрецам — Фалесу, Біанту, Солону, Піттаку, Клеобулу, Періандру та Хілону, — що жили у VII—VI ст. до н. е. Деякі з цих прислів'їв («Пізнай самого себе», «Міра над усе») вживаються й досі. Невичерпним джерелом влучних словесних формул слугували байки Езопа, що в усі часи на грецькій землі були надзвичайно популярними. У прислів'я перейшла мораль багатьох байок: «Не дістала лисиця винограду та й каже, що зелений» («Лисиця й виноград»), «На одне віслук сподівався, а іншого діждався» («Віслук, нав'ючений сіллю»), «Доручили вовкові стерегти овець» («Вовк та пастух»), «Хто полює двох зайців, жодного не має»

(«Собака та м'ясо»). Деякі сюжети та алегорії Езопа дали життя цілій серії прислів'їв та приказок з багатим змістом. Показовою з цього погляду є байка «Батько та доньки», на основі якої виникли такі широковживані прислів'я: «Тесть молився, щоб для зятя-плутатаря дощ йшов, а для зятя-гончаря щоб не йшов», «Хліборобові потрібен дощ, а гончареві — суша», «Хай хоч дощить, хоч не дощить, а одній з наших дочок не пощастить», «У мене сини — віщуни. Один каже: «Буде дощ», а другий «Не буде» і завжди вгадують».

Значна частина старогрецьких крилатих виразів поповнила фольклорний фонд багатьох європейських народів завдяки перекладам безпосередньо з давньогрецької мови (переважно у візантійську добу), а також з латинської, на яку їх було перекладено головним чином у часи римського панування. Сталося так, що ряд старогрецьких сентенцій і досі в європейських країнах не лише вживається в латинському перекладі, але й є суто латинськими крилатими висловками. Так скажімо, вираз «Рука руку мис», що приписується грецькому комедіографові Епіхарму (VI—V ст. до н. е.) більш відомий у країнах Європи в латинському

перекладі «*Manus manu lavat*». А в Греції широко побутує така сучасна його модифікація: «Одна рука мие другу, а обидві — обличчя».

Як ми вже зазначали вище, давньогрецькі прислів'я та приказки греки нерідко вживають у їх старогрецькій формі. Інколи це дослівний переклад сучасною мовою. Однак частіше зустрічаються їх численні варіації та ремінісценції. Скажімо, відоме старогрецьке прислів'я «На Афіну покладайся, та праці не цурайся» має в сучасній мові десятки найрізноманітніших варіантів. Один із них запропоновано у збірнику:

— Святий мій Яннакі,
допоможи сплести панчішки!
— Допоможу, якщо сама плестимеш!

У Стародавній Греції розпочату Арістотелем справу збирання та вивчення народної мудрості продовжували його учні — мандрівний філософ Клеарх і стоїк Хрисіпп. В пізніші часи в Александрії, центрі грецької елліністичної культури, укладання збірок старогрецьких сентенцій та їх тлумачення було дуже поширене серед філологів-граматиків і софістів. Історія зберегла імена Дімона Ефідографа, Арістофана з Візантії, Арістіда з Мі-

лета, Лукія Таррайського та ін. Однак найбільшої слави серед александрійських збирачів та тлумачів зажив Дідім напризвоєсько Халкендер, збирання якого налічувало 13 товстених томів грецького мудрослів'я. Збірники, укладені софістами та граматиками, у пізніші часи широко використовувались як шкільні підручники.

В період римського панування та у візантійську добу збирачів прислів'їв та приказок греки називали пареміографами. У XIX ст. у Геттінгені (Німеччина) вийшло друком «Зведення грецьких пареміографів» (I т.—1838; II т.—1851). До цього видання увійшли записи Плутарха (I ст.), Діогеніана та Зіновія (II ст.), Михайла Гліки (XII ст.), Максима Плануди та Григорія Кіпрія (XIII ст.), Макарія Хрісокефала, Михайла Апостоля (XIV ст.), а також багатьох інших збирачів.

«Зведення грецьких пареміографів» — найбагатше зібрання візантійських прислів'їв та приказок, значну частину яких успадкувала новогрецька мова. Візантійське прислів'я «Той жінку з хати виганяв, а той уже пошив їй сукню» можна почути й тепер у Греції. У пізніші часи на його основі виникло власне новогрецьке

ке прислів'я «Один викидав жінку з вікна, а тисяча інших уже чекали на неї». Популярне у Візантії прислів'я «Два брати вдавали, що б'ються, а діти думали, що насправді» має тепер такий вигляд: «Два брати сварилися, а два дурні раділи».

Новогрецький паремістичний фонд збагатився також висловами й ремінісценціями з візантійського героїчного епосу про Дігеніса Акриту, крилатими словами з візантійських літературних та церковних джерел.

Як відомо, візантійська культура справила значний вплив на культуру Київської Русі. Зовсім не випадкова тому поява у фольклорі українського, російського та білоруського народів деяких грецьких прислів'їв та приказок. Широковживане прислів'я «Не мала баба клопоту й купила порося» зустрічається у візантійському рукописі XV ст., а давніша його форма «Не вистачало бабі чорта і вона купила свиню» — в рукописі XII ст. Типово українська приказка «Про вовка помовка» веде свій початок від давньогрецької «Згадав про вовка? Ось він, перед тобою!» Цікаво, що в новогрецькій традиції ця приказка набула дещо іншого оформлення: «Тільки рота розкриєш, як віслюк уже тут».

Глибоке історичне коріння має дружба, що єднає народи нашої країни з грецьким народом. Дружні стосунки й почуття взаємної симпатії, що зародились під час активного спілкування Київської Русі з Візантією, пройшли перевірку часом у суворі періоди спільної боротьби проти Османської імперії. У XVII ст. греки подарували Богданові Хмельницькому золоту шаблю — воювати з турками. «Пророцтва Агагангела» у XVIII ст. провіщали грекам звільнення від турецької неволі, яке принесе «русявий московський народ». У грецькому фольклорі тема православної Росії, єдиної сили, що здатна врятувати Грецію від османського поневолення, займає помітне місце. В ряді пісень стрічаємо образ Московита, русявого богатири, що приведе з далекої Московії свої полки і врятує греків. Тож і не дивно, що саме в Росії знайшли притулок сотні тисяч грецьких емігрантів, які в 1814 р. створили в Одесі тасме «Дружнє товариство» («Філікі Етерія»), що підготувало національно-визвольну революцію 1821—1829 рр. у Греції. Росія відіграла значну роль у становленні й захисті грецької державності. Наприкінці XVIII — на початку XIX ст., в період бурхливого формування грець-

кої національної свідомості, з'являються перші видання власне новогрецьких прислів'їв та приказок. Філолог Д. Дарваріс у свої книги «Антологія грецька» (Відень, 1804), «Хрестоматія, писана грецькою народною мовою» (Відень, 1820) включив чимало дотепних народних характеристик. Високо цінував народне слово, захоплювався грецьким фольклором видатний філолог і просвітник А. Кораїс. У глосарій його багатотомного «Атакта» («Невпорядковане зібрання творів», Париж, 1828—1835) увійшло близько 140 народних сентенцій. Найбільше зібрання грецьких прислів'їв та приказок у минулому сторіччі опублікував адвокат І. Венізелос. Його збірник «Прислів'я народні, зібрані й тлумачені І. Венізелосом» (1846) неодноразово перевидавався й доповнювався. Значним явищем у новогрецькій пареміографії була також поява в 1863 р. великого тому «Прислів'я, приказки, порівняння», укладеного завзятим збирачем народної мудрості П. Арванітисом. Виняткову роль у розвитку національної культури відіграв учений енциклопедист, професор Афіського університету Н. Політис (1852—1921), основоположник новогрецької фольклористики та етнографії.

Він встиг підготувати до друку лише два томи (вони видавалися з 1899 по 1902 р.) багатотомного зібрання прислів'їв та приказок, які збирав по всій Греції — материковій та острівній — протягом усього життя. Ці дві книги, де кожне прислів'я та приказка найдокладніше коментуються й порівнюються з давньогрецькими та візантійськими відповідниками, охоплюють лише п'ять перших літер грецької абетки. Велика заслуга Н. Політиса полягає ще й у тому, що вчений розшукав, опрацював і докладно прокоментував невідомі раніше зібрання прислів'їв та приказок. Такі, скажімо, як прислів'я з Афонських кодексів (XI—XVII ст.), зібрання голландського посла в Константинополі Л. Варнера (XVII ст.), епірського священика П. Кадзюліса (кінець XVII — початок XVIII ст.). Однак, на жаль, більша частина зібраних Н. Політисом скарбів народної мудрості й досі не опублікована. У наш час прислів'я та приказки грецького народу систематично публікуються на сторінках журналів «Лаографія» («Фольклор», видається з 1909 р.) і «Архію Понту» («Понтійський Архів», видається з 1928 р.). В останні роки виходять друком численні збірники народ-

ної мудрості, де прислів'я та приказки класифікуються переважно за обласним принципом. Публікуються також матеріали Етнографічного центру при Афінівській академії наук.

У тих самих прислів'ях та приказках часто-густо відбиваються найрізноманітніші явища та людські стосунки. Тому запропонований у цьому збірнику поділ на розділи досить умовний: дуже важко, а інколи просто неможливо віднести те чи інше прислів'я до відповідної рубрики. Крім того, слід пам'ятати, що деякі прислів'я пов'язані з певною конкретною ситуацією і сприймаються належним чином лише у відповідному контексті.

Однак поділ на тематичні групи допомагає виявити ідейно-тематичну спрямованість народного мудрослів'я і через неї краще зрозуміти спосіб національного мислення та світосприйняття.

Відкривають збірник прислів'я та приказки, в яких зафіксовані волелюбність народу, його національна гідність, його відвага і хоробрість, а також жагуче прагнення визволити рідну землю з-під іноземного ярма. Народ звеличує партизанів-клефтів, що в кінці XVIII — на початку XIX ст. героїчно боролися в горах

проти османського гніту. В прислів'ях вимальовується образ мужнього, справедливого, нескореного героя, що звик до труднощів і злигоднів, але не потерпить наруги і ладен краще загинути, ніж втратити честь і волю: «Краще смерть, але на волі, ніж життя в рабстві», «Якщо я грек, то прагну волі», «Віра не знає ні сумнівів, ні вагань», «Степи плекають коней, а гори — сміливців».

У багатьох прислів'ях та приказках цього тематичного гатунку вчувається відгомін далеких героїчних подій. Як розповідає легенда, турецькі загарбники на протязі багатьох десятиріч не могли підкорити собі гірське селище Сулі. Лише в результаті підлої зради ворогам пощастило увірватися в селище. У нерівній боротьбі з загарбниками загинули всі чоловіки. На жінок чекала неволя або ж смерть. І суліютки вибрали друге. Разом з дітьми піднялися вони на стрімку скелю гори Залонго і повели передсмертний танок. У високості линула журна пісня, котру творили самі жінки, покидаючи життя:

Риби мруть на суходолі,
в пісках квіти не цвітуть,
в світі рабському, в неволі
суліютки не живуть.

ної
кла
при
ріа
сь
у
каз
ма
Тот
по
ва
нес
ної
що
ко
на
ко
Од
гас
піс
кр
ми
Від
каз
на
від
при
іно
зан
чат

Після кожного куплету пісні декілька жінок зі своїми дітьми кидались у прірву. І так до останньої... Приспів цієї пісні став народним афоризмом. З новою силою зазвучав він у в'язницях і концтаборах, на барикадах студентів Афінського політехнічного інституту в роки боротьби проти фашистської хунти «чорних полковників» (1967—1974). Щоправда, замість слова «суліотки» адебільшого вживалося слово «греки».

Прислів'я «Який сліпий не прагне світла?» записав відомий французький елініст Е. Марен. У 1810 р. він подорожував по містах і селах поневоленої Греції, збираючи фольклорний та етнографічний матеріал. По дорозі в містечко Монемасія вчений розговорився з візником, і той у відповідь на його запитання «Чи не набридло вам жити під турками?» сказав: «Який сліпий не прагне світла?» Е. Марена вразили влучність і смислова багатозначність слів візника, а також гідність і незалежність, з якими вони були сказані. У монографії «Порівняльний аналіз сучасних французьких та грецьких крилатих висловів» (Париж, 1813) Е. Марен наводить це прислів'я поруч з афоризмом Ж.-Ж. Руссо: «Найпалкіше бажання сліпих — прозоріти,

а рабів — здобути свободу», що під час французької революції 1789 р. набуло фольклорного характеру в устах повста-лого народу.

Прислів'я «Музики інші, а музика та сама» легенда пов'язує з іменем видатного восначальника й політичного діяча національно-визвольної революції 1821—1829 рр. Ф. Колокотроніса. Так нібито відповів Колокотроніс на запитання короля Отона, яка його думка щодо чергового перетасування в першому уряді незалежної Греції.

Народна пам'ять закарбувала в прислів'ях та приказках шанобливе ставлення греків до праці, яка прикрашає, облагороджує людину, звеличує її. Від того, як людина працює, залежить її добробут: «Хто працює, той не бідусь», «Не сором поту від роботи, як братися не без охоти», «Праця й достаток разом ідуть». А працювати грекам завжди доводилось і доводиться важко, особливо у сільському господарстві. Посушливий клімат, нестача води, гориста місцевість і кам'янистий ґрунт — все це вимагає чималих зусиль, щоб виростити хліб і виноград, цитрусові й тютюн.

Прислів'я закликають людей бути майстрами своєї справи, прославляють пра-

целюбність, спритність, вмілість, кмітливість, в них безпомилково класифікуються характери людей, типи їхньої поведінки: «Доброго майстра видно в роботі», «Роботу хлібороба видно на току», «Працює швачка залюбки, як має голку та нитки» та ін.

У влучних словесних формулах чітко й недвозначно сформульовано ставлення грецького народу до нероб, суворо засуджено різні людські вади, такі, як, наприклад, лінощі, скнарість, хвастощі, лицемірство, злодійство, пияцтво: «Хто вранці спить, той удень голодний сидить», «Від лінощів — усі гріхи», «Тому, хто сів на чужого коня, в дорозі доведеться злізти», «Дас маслинку, а вимагає бурдюк олії», «Коли він дасть тобі яйце, то воно буде без жовтка», «Божевільний відступає, коли п'яного побачить» та ін. За законами несклибної народної справедливості в грецьких прислів'ях та приказках захищаються бідні, опукані, скривджені, знедолені, нещадно тавруються гнобителі, визискувачі, ситі й пихаті багатії: «Бідний робить, що може, а багатий, що хоче», «Аж сорок років не вгавав, ловив і рибу, й птицю, та ні на хату не зібрав, ані на черепицю», «Одні копають виноградник, інші ви-

вають вином», «Пани та чорти — рідні брати» та ін.

Як і в кожного народу, у греків багато прислів'їв на родинно-побутову тематику. В них відбилися любов до батьків, до рідної оселі, родинні стосунки і взаємини з сусідами, погляди на подружнє життя та виховання дітей: «Як не шануєш батьків, то й тебе ніхто не шануватиме», «Як свого дому не хвалити, він може впасти і привалити», «Жінку доброго чоловіка видно з обличчя», «Коли сходить сонце, найпершим бачиш сусіда», «Сові власне совеня гарне, мов куріпка».

Греки уміють бути вірними друзями, цінують щире дружбу, взаємодопомогу й підтримку, вміють кохати палко й самовіддано. Про ці високі людські почуття та якості також йдеться у прислів'ях та приказках: «У самоті людині й рай — не рай», «Знайши з людиною, щоб бути людиною», «Друг потрібніший, ніж вогонь та вода», «— Кохаси мене? — Спитай у свого серця».

Незважаючи на трагізм своєї історичної долі, на похмурі століття іноземного гноблення, грецький народ завжди був оптимістом і навіть за найважчих умов не втрачав віри в краще майбутнє. Він

вірив, що рано чи пізно здолає ворога, що добро поборє зло, а правда переможе кривду, що людяність і справедливість, чесність і злагода пануватимуть у стосунках між людьми: «Зерно несправедливості хоч і проросте, та врожаю не дасть», «Треба сподіватися, що завтра буде краще», «Не чини зла, щоб воно не спіткало тебе самого» тощо.

Високу пізнавальну вартість мають прислів'я, в яких грецький народ стверджує всепереможну силу слова, знань, мудрості трудящого люду і його життєвого досвіду: «Язик і підносить, і загибель приносить», «Знання цінніші за хворобистість», «Як знань нема, гроші дарма», «Хто не будував та не сватував, той людей не знає».

Заслугує пильної уваги й відверта антирелігійна спрямованість грецьких прислів'їв та приказок. Показово, що в країні з багатовіковими традиціями православного християнства виникли численні народні афоризми, в яких дуже дошкульно висміюються служителі церкви й релігійні постулати. До речі, значна їх частина веде свій початок від Візантії, в житті якої церква відігравала винятково важливу роль. Народ стверджує: «Не даси — святим не станеш»,

«Коли диявол старіє, він стає сповідником», «Праці «ні», а їжі «так!» кажуть півчій, пів і дяк», «Череву в попа немов комора — впах в нього цілу гору», «Допоможи мені, — каже господь, — допомогти тобі», «Бог кинув, а бідняк підібрав».

Ще в сиву давнину виноградарі й пастухи, гончарі й мореплавці Еллади у яскравих афористичних висловах фіксували свої спостереження над довколишньою природою: «Баранцями хмари йдуть — дощ чи вітер принесуть», «Хто хоче статки мати, починає в січні орати», «У вересні виноградар не шкодує праці», «Жовтень дощовитий — рік плодovitий» тощо. Однак такі прислів'я — не лише своєрідний народний календар. Крім практичного, господарського сенсу в них відбилась любов до рідного краю, зачудованість його горами й долинами, довколишнім морським безмежжям.

І в наш час скарбниця грецького народного мудрослів'я збагачується новими перлинами. Багато їх з'явилося в роки легендарного антифашистського Опору, коли вся країна стала на боротьбу проти коричневої чуми, коли народно-визвольна армія ЕЛАС звільнила від фашистських загарбників всю територію країни,

коли грецький народ дихав повітрям
свободи й жив передчуттям докорінних
суспільних змін.

При впорядкуванні цього збірника вико-
ристано такі джерела:

«Прислів'я та приказки» (упорядкуван-
ня Н. Політиса, т. I—II, Афіни, 1965),
«Новогрецькі прислів'я та приказки»
(упорядкування Д. Лукатоса, Афіни,
«Ерміс», 1978), «Прислів'я та приказки
нашого народу» (упорядник П. Панагу-
ляс; Афіни, вид. С. Васілопулоса, 1981),
«Стародавні афоризми та народна муд-
рість» (упорядкування Х. Баракліса;
Афіни, вид. «Вівліополіо тіс Естіас»,
1983).

Віктор СОКОЛЮК

Перемога — нагорода хоробрим

Перемога.— нагорода хоробрим.

Могила героїв — цілий світ.

Належить ця земля лиш нам
та нашим предкам,
і в нас її ніхто не забере.

Хай хоч латаний черевик,
аби з рідного краю.

Або з щитом, або на щиті.

Який сліпий не прагне світла?

Краще день бути соколом,
ніж рік галкою.

Краще смерть, але на волі,
ніж життя в рабстві.

Одну годину волі цінуєм вище ми
за сорок довгих років
неволі та тюрми.

Якщо я грек, то прагну волі.

Народивсь я греком, греком і помру.

Як не засяє воля нам,
то смерть нехай нас візьме.

Не буду, моя матінко,
я тут хазяйнувати,
ні туркам, ні своїм панам
рабом не хочу стати.

Краще побачу кров свою,
що по землі струмусь,
ніж мить страшну,
коли турчин моє дівча цілує.

Краще бути пташиною на дереві,
ніж птахом у тенетах.

Краще пташці на вітці,
ніж у клітці.

Краще бій,
ніж скласти зброю й стати рабам.

Тут не гуляня, а жорстока боротьба.

Степи плекають коней,
а гори — сміливців.

Коли ти прагнеш подвигів,
іди у гори, сину.

Кожна вершина — то прапор,
кожна вершина — то клефт.

Чи гору стрінеш, чи потік —
іди, не зупиняйся.

Легінь в розпач не впаде,
він і іншу стежку знає.

Сміливо, хлопці, йдіть до бою,
не бійтеся тиранів.

Віра не знає
ні сумнівів, ні вагань.

Великі здобутки
пов'язані з великими небезпеками.

Доля на боці сміливих.

Ще одна така перемога —
і ми загинули!

На чесноту треба поту.

Гори звикли до всього —
і до дощу, і до снігу.

Не жити можна, не пливти не можна.

○

Мокрий дощу не боїться.

○

Не боїться бастурма солі.

○

Орел мух не ловить.

○

Орел полює на великих птахів.

○

З мечем та вогнем не жартуй.

○

На війну йдуть із зброєю.

○

З одним вояком бою не виграєш.

○

Рушниці, жінки та коня
не доручай нікому.

○

Зброю сміливця продавати негоже.

Багато зброї назбирав —
не думай, що хоробрим став.

○

Полум'я з'їло зброю,
а роки моє молодецтво.

○

Іржа їсть залізо, а вода камінь.

○

Рак дванадцять років споряджався,
щоб вийти на війну.

○

Як сміливості немає,
ті хитрість заступає.

○

Води сплять, а вороги пильнують.

○

Коли ворог тікає, дай йому дорогу.

○

Лестоці — сила слабких.

○

Уночі забивав бугаїв,
а вдень боявся телят.

Боявся Янніс звіра,
а звір боявся Янніса.

Кіт кухарює, а миша танцює.

Страх стереже виноградники.

Собака примусом не стереже кошари.

Хто не може бити віслюка,
той б'є сідло.

Кидається з пожем до мерця.

Коли дуб упаде,
всяк може його рубати.

Життя солодке, смерть гірка.

Міра над усе.

Мирися й не журися.

Хто працює, той не бідуює

Хто працює, той не бідуює.

Праця — друг людини.

Уміння працювати —
справжній скарб.

Свою роботу підганяй,
та їй підганяти себе не давай.

Прийшла праця до хати,
аби злидні прогнати.

Хто працює, голоду не знає,
а коли й знає, то не вмирас.

Тому, хто діло добре зна,
ніяка бідність не страшна.

Роботящому голод
до порога підступає,
та через поріг не переступає.

○

Працьовитий ніколи не голодує.

○

Скрута навчає діла.

○

Хоч позникали персні,
та залишилися пальці.

○

Робота боїться не ледаря,
а того, хто за неї хапається.

○

Не ввійдеш у воду по шию,
не їстимеш риби.

○

Коли йдеш полювати на болото,
повернешся брудним.

○

Працею замолоду —
не бідуватимеш на старість.

Робота й достаток ідуть разом.

○

Що посієш, те й пожнеш.

○

Як постелишся, так і спатимеш.

○

Велику ложку хочеш мати —
не бійся великої лопати.

○

Маслину — дід виростив,
смоківницю — батько посадив,
а ти подбай про виноградник.

○

Доброго майстра видно в роботі.

○

Працює швачка залюбки,
як має голку та нитки.

○

Як пиляти добре вмієш,
то пиляючи упрієш.

Роботу хлібороба видно на току.

У малої сапи
держак золотий.

Кожне діло потребує майстра.

У доброго робітника
начиння завжди чисте.

Кожен початок важкий.

Початок — половина діла.

Добрий початок — добрий кінець.

Поганий кінець —
від поганого початку.

Спроба — не смерть.

Не хвалися початком,
поки не дійшов кінця.

Залізо ковке, поки гаряче.

Не бере ірка того колеса,
яке крутиться.

Камінь, що котиться,
не обростає мохом.

Рббють плуга з яблуні,
коромисло з лавра.

Не їсть хліба задарма.

Одним ударом сокири
дерева не зрубати.

Вода краплина по краплині
й мармур пробиває.

Краплинка по краплинці
наповнить глек по вінця.

Прядка памучиться,
доки веретено накрутиться.

З гори котиться й черепаха.

Як пішов до танцю — танцюй.

У лазні бути — упріти.

Козу побив град,
а коза побила свого хвоста,
коли підіймалася вгору.

Краще сьогодні яйце,
ніж завтра курка.

Сьогодні ще рано,
а завтра буде пізно.

Краще пізно, як ніколи.

Найкраще те, що в міру.

До кожних святків свій танок.

Не кожного дня буває великдень.

Працуй, моя сапо, так,
як тобі платять.

Люди вже зібрали виноград,
а баба тільки почала плести кошика.

Бобок та бобок — та й повний мішок.

Поволі-поволі
та й кислий виноград стає медом.

Помалу-помаленьку
відійдеш далеченько.

Повільний корабель щороку
в мандрах.

Швидко та добре
ніколи не бувають разом.

Краще повільно, та лепсько,
а ніж швидко, та кепсько.

Собака через поспіх
сліпих щенят приводить.

Турок одне знає: «Яваш-яваш» —
потихеньку-помаленьку.

Хто поспішає, той спотикається.

Виноградникові потрібен виноградар,
а кораблеві матроси.

Хто полює двох зайців,
жодного не має.

З одного барана не зняти двох шкур.

Великі гроші — то непіймані пташки.

Два кавуни не втримаси під пахвою.

Дві голови не влізуть в одну шапку.

Або в церкві попувати,
або землю орати.

П'ятеро греків — п'ятдесят порад.

Де багато півнів співає,
там світанок пізно буває.

Як думають не в одно,
корабель іде на дно.

Забагато команд лунає —
корабель з місця не рушає.

Дванадцять мітілінців
одного осла в'ючили та й бідкалися:
«Нема з ким і словом перемовитися!»

Коло сухого й мокре горить.

Хоч ший та вслід пори,
а без діла не сиди.

Копас голкою колодязь.

Не мала баба чорта та купила свиню.

Корова дала повну дійницю молока,
потім брикнулася й розлила.

І у великої груші хвостик ззаду.

Цілого вола з'їли,
а хвоста не подужали.

Неробство — мати всякого лиха.

Ніщо так не псує й не нищить
людини, як неробство.

Не сором працювати,
сором ледарювати.

Коли соромишся працювати,
соромся й їсти.

Хто працює — розквітає,
хто сидить — прокисає.

Ледарювання — дому руйнування.

На тому тижні, що не має суботи.

Цілий день просиділи, а вночі:
«Засвіти, жінко, свічку,
будемо стригти вівці!»

Упав ледар та й каже:
«Оцього я й хотів!»

Дай ледареві сухаря
та ще й розмочи.

Кинув на весіллі гуляти
та й пішов дуба рубати.

Для нероб завжди свято.

Роботящий віл їсть солону,
а ледача миша — пшеницю.

Хто не хоче хліба місити,
той п'ять днів борошно сіє.

Хто сидить, у того розум спить,
Хто ходить, той знаходить.

Хто вранці спить,
той удень голодний сидить.

Коли статки хочеш мати,
треба вдосвіта вставати.

Ледаревого коня годує бог.

○

Немічний осел, а два мішки з'їдає.

○

Не біда, коли заздрять,
а біда, як жаліють.

○

Лисиця чекала,
поки від барана відпаде м'ясо,
та й здохла з голоду.

○

Наймитів лисиця мала,
а сама ледарювала.

○

Вовк має ім'я,
а лисиця насолоду.

○

Від лінощів — усі гріхи.

○

Ледачий довго не старіє.

○

Нероба — брат жебракові.

Ледачий замолodu —
нешчасний на старість.

○

Голодний нероба
не вартий співчуття.

Ситий голодному не вірить

Ситий голодному не вірить.

Набите брюхо туге на вухо.

У бідного й доля бідна.

Аж сорок років не вгавав,
ловив і рибу, й птицю,
та ні на хату не зібрав,
ані на черепицю.

Який Лазар, така його й доля.

Бог дає дощ на один день,
а халуни мокнуть чотири дні.

Біднякове ягня не стає бараном.

Щоб знайти право, бідняче,
треба спочатку мати право,
потім уміти його висловити,
а відтак знайти людину,
яка слухала б тебе.

Бідний робить, що може,
а багатий, що хоче.

Коли право на боці слабкого,
він перемагає сильного.

Бідняк знаходить
або тільки цвях, або лише підкову.

Убоге село — мало хатин.

Справляв весілля Міхеліс,
село про те й не знало,
бо короваї замалі,
людей в селі чимало.

Чим зарадить голодний змерзлому?

Де злидні, там і сварки.

Бідняче мій, біднячко моя,
чим сьогодні повечеряємо?

Більше днів, аніж ковбас.

До десяти бракує дев'яти.

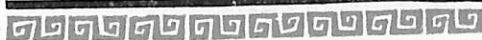
Хліб викликає сльози,
хліб їх і сушить.

Хворого видно по губах,
голодного — по щоках.

Рабові божому все піст,
бо хліба він не має.

Голодний марить хлібом.

Сираглому сниться криниця.

Пан зубожілий —
мов пацюк зголоднілий.

Ми сміялись, танцювали,
щоб про голод наш не знали.

Хліба не маємо, зелень купуємо.

Коли дуже хочеш пити,
смоктатимеш і град.

Коли немає м'яса,
добра й солонина риба.

За бездощів'я й град добрий.

Коли немає кращої,
то гарна й Панайотена.

Понаїдались різникові діти
та й перені роблять із кишок.

Хто має багато перцю,
той перчить навіть гірчицю,

Хто має бороду,
той має й гребінець.

Хто має черевики,
той стукає підборами.

Не наживай добра брехнею.

Бджоли працюють,
а трутні мед їдять.

Одні копають виноградник,
інші впиваються вином.

Один смажив ясню,
другий допомагав йому,
а третій прийшов та й з'їв.

На все мастак, а сам бідняк.

Шевцеві діти ходять босі.

Віл гадає так,
а плутатар — інак.

Коза думала, як урятуватись,
а різник сказав: «Побачимо,
чи є в неї жир».

Одна думка в лисиці,
а інша в кушніра.

Велика риба пожирає малу.

Хто має дужий кулак,
той їсть горіхи.

Хоч камінь удариться об яйце,
хоч яйце вдариться об камінь,
однаково розіб'ється яйце.

Лису голову
кожен голити годен.

Коли б верблюд не присідав,
його б не навантажували.

Винен осел, а б'ють сідло.

Одного били, а він казав:
«Ой ти ж заступнику мій!»

Став у пана служити?
Відна буде твоя старість.

Пана й одного забагато,
а друзів і тисячі мало.

Від блискавки й від пана
добра чекати марно.

Від нового панка
та від старого жебрака
хай боронить господь!

Пани та чорти—
рідні брати.

Пан — то вугілля,
яке коли не спалить, то забруднить.

Панове прохання —
наказ до виконання.

Від пана наказано —
уже й собак пов'язано.

Дурень та пан що хочуть,
те й роблять.

У країні сліпих править одноокий.

Риба починає смердіти з голови.

Корабель без керма йде хибним
курсом.

Коли немає кішки, танцюють мишки.

Необхідність панує над усім.

Музики інші,
а музика та сама.

Інші наречені прийшли,
інші шишки печуть.

Закон — найвищий правитель

Злидні переступають закон.

Нечесно нажите —
все к бісу прожите.

Тому, хто сів на чужого коня,
в дорозі доведеться злізти.

Не сідай до столу,
якого ти не готував.

Багато мишей їсть сир,
але розплачуться та,
що спіймається.

Одна миша прогризла одяг,
а винні всі.

Любить бог злодія,
любить і господаря.

Злодій кричить,
щоб тікав обкрадений.

І породілля кричала,
і баба бабувала,
а дитина пропала.

Пропали яйця разом з кошиком.

Молока біс не мав,
а свіжий сир продавав.

Кинув Янніс злодіювати,
почав землю орати.

Здохла курка, що несла золоті яйця.

Краще п'ятірку мати,
ніж десятки чекати.

Краще хліб у коморі,
аніж риба в морі.

Краще п'ять вуглин своїх,
ніж тисяча овець чужих.

Краще в кошарі хай не буде нікого,
аніж тисяча вовків.

Краще мідяки робітника,
ніж багатство скнари.

Простягай ноги,
поки вистачає ковдри.

Хліба не маємо,
редьку для смаку шукаємо.

Шукаючи вухналя, загубив підкову.

На подвір'ї немає води,
а ти ллєш її хтозна-куди.

Висівки збирає,
а борошно розкидає.

По зернятку збирає,
мішками розкидає.

Колись самі торгували,
тепер навіть сир купуємо.

Хто борги любить,
той з брехнею дружить.

Хто без краю боргує,
той з добром ворогує.

Позичений одяг нікого не гріє.

Позичають із сміхом,
віддають із плачем.

Простягай кошика, доки сягає рука.

Дай мені свою булку,
я тобі відламаю шматок.

Позич мені коня,
я принесу тобі його шкуру.

Він з тих, що просять,
а не дають.

Не позичай у бідного,
бо він і так бідкається.

Від поганого боржника
хоч соломи мішок.

Ті, що нам заборгували,
і вола від нас забрали.

Даю йому сукна,
а він іще й підбивки просить.

І те мені дай,
і це я візьму.
і оце подаруй.

Ти навчився прохати,
я навчився не давати.

Дайте мені й моїй дитині,
і чоловік мій уже в хатині.

Дас маслинку, а вимагає бурдюк
олії.

Дав нам по одній маслинці
і за те повісив на спини по мішкові.

Даси палець, заберуть і руку.

Дядькові дали варене яйце,
а він хотів спрого.

Сподобалися бабі фіги,
то вона поїла й фігові листки.

Дібрала баба смаку в фігах —
тепер ніяк не відчепиться.

На догоду василькам поливають
і горщик.

Я не проти того,
що миша лізе по моїй бороді,
але ж так вона може й занадитися.

На послугу відповідай цюслугою.

Незмащене колесо не крутиться.

Голодний ведмідь не танцює.

Гроші до грошей ідуть.

З посагом і колоду заміж візьмуть.

Кашлю та грошей не приховаси.

Стільки срібла в гаманці,
скільки риби на горі.

У кого гроші, у того й клопіт.

Кругленькі гроші,
от і котяться до грошей.

І се купили, і те купили —
і все за гроші.

Яка олія й оцет, така й підлива.

Доброго коня
і з-під подертої попони видно.

Так, як мене шанує моя свитка,
не шанують люди.

Виліз каштан із шкаралупи
та й каже: «Тьху!
Де я тільки сидів!»

Д
те

Селянин добра надбас,
та постолів не викидає.

°

Н
і

Поки вивчила гава ходу куріпки,
то забула й свою.

°

Я
п
а

Хоч нареченою кішку вбирай,
вона звичок своїх не залишить.

°

Е

Побачила лисенця, що коня кують,
та й собі ногу підставила.

°

Е

Мантії добре сидять
тільки на спискоцах.

°

І

Хто високо злітає,
той швидко падає.

°

І

Хто на багато зазіхас,
на того лихо десь чигає.

°

І

З їдою перебуває апетит.

Більшас осел, меншас сідло.

°

Скупний збирає не для себе.

°

Багатство скнари
марнотратникові в руки.

°

Пошкодуєш вухналя,
загубиш підкову.

°

Коли він дасть тобі яйце,
то воно буде без жовтка.

°

Солому дає собаці, а кістки ослові.

°

Навіть смерть у нього
води не випросить.

°

Як воно пропаде,
то краще я його з'їм.

°

Він і з мухи смалець топить.

Пішов собака та й сів у ясла:
і сам соломи не їсть,
і коневі не дає.

Від коників лисиця не буде сита.

Ненаситні очі лиш земля наситить.

Цар скарбів багато має,
але й далі нагрібає.

Миші самій у дірку не пролізти,
а вона ще й гарбуза тягне.

Ненажерний собі могилу рис зубами.

У собаки в головах
спр не діжде ранку.

Циган, поки меду не доїсть,
не заспокоїться.

Від надміру меду в животі ріже.

Хто багато жере, того різачка бере.

І моє все — моє, і твоє все — моє.

І чіт мій, і лишка моя.

І оце моє, і оте моє,
скільки кожух накривас,
скільки око сягає.

Кожна людина несе дві торби —
одну спереду, одну ззаду.

Чужий біль не болить.

Коли я не їм пирога,
то хай він хоч згорить.

Сварилися два віслюки
біля чужого сіна.

Вся риба ще в морі,
а ми її вже смажимо.

○

Як у осла два господарі,
то його вовк з'їсть.

Як свого дому не хвалити,
він може впасти і привалити

Як свого дому не хвалити,
він може впасти і привалити.

○

Кожна піч має свою господиню.

○

Не кожна хата, в якій топиться,
має господиню.

○

Хата без господині,
неначе церква без попа.

○

При ледачій господині
незатишно в хатині.

○

Можна, жінко, танцювати,
та про дім не забувати!

Чистота — половина шляхетності.

У поганого виноградаря
виноград не родить.

Незагороджений сад — порожній.

Як нема чим поридкувати —
легко господарювати.

Краб у своїй нірці — великий пан.

Перед сусідами — троянда,
у своїй хаті — колючка.

Чи розквітло в моєму дворі
лимонне дерево,
чи ні — кому яке діло?

В кожному краї свої звичаї.

Кожне село свій лад завело.

Про те, що є в хаті,
не розкажуй громаді.

Стіни мають вуха,
а люди — очі.

День має очі, а ніч — вуха.

Коли б кожен замітав
вулицю біля своєї хати,
усі вулиці були б чисті.

Коли сходить сонце,
найпершим бачиш сусіда.

Люби сусідову дитину —
твоя теж буде нагодована.

Живучи поруч з кульгавим,
навчишся кульгати.

Поганий сусід — лихо,
а добрий — благо.

Ведеться вдвічі краще тим,
кому сусіди милі,
бо й сну ніхто не рушить їм,
і черевки цілі.

Залиш мене, сусіде,
краще хай прийде тисяча інших.

Краще поганий рік,
ніж поганий сусід:
кепський рік минає,
кепський сусід не зникає.

Вправною робить господиню
погана сусідка.

У сусідської курки
ййця завжди більші.

Що господар знає,
гість не відгадає.

— Йжте, куме, зеленину.
— Та я й кав'яр люблю!

Його й на поріг не пускають,
а він усе питає:
«Куди можна повісити зброю?»

Ліпше б ви, куме, не приходили,
та коли вже прийшли,
то сідайте до столу.

Або пий, або забирайся!

Почули, що колють кабана,
та й поприбігали з рожами.

Почули, що овочі достигли,
то вже й з пожами прибігли.

Незапрошений друг —
достеменний жебрак.

Незапрошений осел на весілля
не йде.

Незапрошений не має де сісти.

Поклич його на весілля,
то він цілий рік ходитиме.

Мий руки, а ми вже поїли.

Єдина сила, що нехтує подарунки,—
смерть.

Навіть малий дарунок
дає велику радість.

Подарований оцет солодкий, як мед.

Чоловікові подарували осла,
а він йому в зуби дивиться.

Чоловікові подарували осла,
а він ще й вуздечку хоче.

У дарунках ворогів
немає ні потреби, ні користі.

Від подарунків лихої людини
немає добра.

Поганий дарунок — те саме,
що й шкода.

На дарунок потрібен віддарунок.

Парубок усюди бажаний гість.

Одружений живе, як осел,
та помирає, як людина,
а неодружений живе, як людина,
та помирає, як осел.

Або замолоду одружися,
або в ченці стрижися.

Як парубок іде в свати —
старається для себе.

Де весілля, там Манольоє перший.

Дім відчиняється наветіж двічі:
на весілля та на похорон.

Старій сказали: «На небі весілля»,
вона питає: «А де ж драбина?»

Не буває весілля без суму,
не буває суму без сміху.

Женихові личить чарівливість,
молоду прикрашає цнотливість!

На чоловіка дивляться,
і дружину поважають.

Щоб знайти дружину,
навіть біднякові потрібен талан.

Дружина робить чоловіка.

Жінку доброго чоловіка
видно з обличчя.

Від товариша й від дружини
не сховатися.

Чи я тебе брав, чи ти мене брала,
та ми побралися!

Ліпше з капустою, та при згоді,
аніж із цукром, та в незгоді.

Згода дім будує,
а незгода руйнує.

Добре тому подружжю,
яке не знає сварок.

До весілля — троянда,
по весіллі — колючка.

Чоловік каже:
«Пшеницю серпом жнуть»,
а жінка: «Ножницями»,
і хоч ти її в річку кинь.

Жінка лютує — наче море виріє.

Жінка — неминує лихо без краю.

Чоловік каже: «Цитрини»,
а жінка: «Ні, дині».

Або ти луснеш, чоловіче,
або я лишуся вдовою.

Шість місяців полює миша
на гадюку, шість місяців полює
на мишу гадюка.

Умри, щоб я тебе кохав,
або живи так, щоб я тебе не знав.

Порох з вогнем не бувають у злагоді.

Подружжя розлучається —
розколюються гори.

І вкупі недобре, і в розлучі зле.

Погана кінка подружжя розлучає.

Люди в розлучі втіхи не знають.

Один жінку за двері витурював,
а тисяча інших чекали на неї.

Той жінку з хати виганяв,
а той уже пошив їй сукню.

Від чоловіка робота,
а від свекрухи гризота.

Невістка стала ватою
і впала на голову свекрусі,
та все одно свекрусі було боляче.

Одна жінка не вміла
собі голови пов'язати та пішла
пов'язувати невістці.

Косоокий від тільки
чужу борозну бачить.

Ми повчали невістку,
а вона мухи ловила.

Кажу тобі, невістко,
щоб слухала свекруха.

Усі глевкі хлібини пече невістка.

Смерть ступила на поріг,
і всі глянули на невістку.

Знайшла невістка лемеша,
та де? Аж за дверима.

Не бути зятеві сином,
а невістці дочкою.

Не шанують першу невістку,
поки не з'явиться друга.

Для зятя й півень песеться,
а для сина навіть курка без яєць.

Тесть молився,
щоб для зятя-плугатаря дощ пішов,
а для зятя-гончаря щоб не йшов.

Хай хоч дощить, хоч не дощить,
а одній з наших дочок не пощастить.

Чоловіків приваблює чарами,
а парубків — зіллям.

Батьки їдять сливи,
а дітям вилиці зводить.

Верблюди не бачить власного горба,
бачить лиш горб своєї дитини.

Вирости дітей — діждеш добра.

Батько дав синові виноградник,
а син не дав батькові й винограду.

Єдина щира любов — це любов
матері.

З усіх пахоців найліпші мамині.

Сорок ослят привела ослиця,
та однаково сідла не минула.

Відколи в свині з'явилися поросята,
їй самій пійла вже не вистачає.

Хай виздыхає хоч тисяча ягнят,
аби моєму було добре.

Сові власне совеня гарне,
мов куріпка.

Лисиці сто років,
а лисеняті сто десять.

Краще хай поплаче дитина,
ніж заплаче мати.

Бережіть сльози своїх дітей,
щоб вони могли їх пролити
над вашою могилою.

Хто батьків своїх шанує,
той і сам добро відчує.

Батьки — то школа й учителі.

Як не шануєш батьків,
то й тебе ніхто не шануватиме.

Коли батьків не шанував,
то й від дітей не жди шани.

Хто не дослухався
до батьківських слів,
той добра не діжде.

Звів батька в могилу,
а потім волав:
«Пожалійте мене, бо я ж сирота!»

Коли квітник в'яне від спеки,
не виливай води на вулицю.

°

Їж з родичем, пий-попивай,
а діла з ним краще не май.

°

Зі своїм сідай до страви,
а з чужим берись до справи.

°

Свій свого хоч і полас,
а проте не ображає.

°

Двоє братів — тіло одне.

°

Брат братові — опора.

°

Брати навіть гори перевернуть,
аби зустрітись.

°

Брат гнався за братом,
та коли вони опинилися
на краю прірви,
то кинулись один до одного.

Двоє братів сварилися,
а двоє дурнів раділи.

°

Сварки братів — то сіль і вода.

°

Сестрине серце кипить, мов горщик,
а братове — мов казан.

Людина варта цілого світу

Людина варта цілого світу.

Людина міцніша від заліза
і крихкіша від скла.

Людина освячує місце,
а не місце людину.

Користь приходить і відходить,
а людяність лишається.

Роби добро,
а свої спогади про нього
закинь у море.

На одного готовано —
удесятьох вечеряють.

Людська доброта не продається.

Багата земля,
та найбільше багатство її —
людська честь.

У честі міра лиш єдина:
як маєш честь, то ти людина.

Чисте небо блискавок не боїться.

Кров не стане водою.

Навіть найменше деревце
без тіні не буває.

Візиром ти став, а людиною не став.

Ми люди, і ми помиляємося.

Кожен міряє тканину
своїм аршином.

Людину бачиш, а душі не бачиш.

Яка врода, така й душа.

Зовні лялька сама, а душею — чума.

По своїх судять про чужих.

Правда тільки одна.

Пізнай самого себе.

Аби пізнати людину,
треба з'їсти з нею корабель солі.

Не кожен, хто ходить з пожем,
кухар.

Не всі бджоли дають мед.

Верхівка — ще не вся гора.

Одні очі в зайця,
інші в сови.

Не всі пальці однакові.

Бійся тихої річки.

Коли б дурість мала роги,
їх бачили б усі.

Погану людину бог
не лишає без позначки.

На поганого пса здоху нема.

Вовк радіє метушні.

Пожалів вовк вола
та й ярмо облизав.

Безхвоста лисця хоче,
щоб усі були безхвості.

Свиня болото знайде.

○

Допоможи мені тебе повалити.

○

Бери пса в куми,
та палицю тримай напоготові.

○

Не роби добра невдячному,
бо наживеш ворога.

○

Я тебе плавати навчив,
а ти мене втопити хочеш?

○

Від крука почуєш тільки «кру».

○

Поки переїжджав через міст,
називав осла рідним дядечком,
а коли переїхав,
то вдарив його ногою.

○

Котові каже «тікай»,
а собаці «доганяй».

Спереду друзяка, а ззаду собака.

Годуй крука, щоб він
виклював тобі око,

Він тебе купить і продасть.

То підковою називає,
то вухналем обзиває.

І з тією любиться,
І з тією кохається,
а посвариться з обома —
на той світ збирається.

Не підійти до нього ні з мішком,
ні з торбинкою.

Хай виноградник буде тут —
дає лисиця раду.
Проте віслик своєї гні —
хай тут лишать леваду.

Підступні думки згодом
стають підступними вчинками.

Сховалася хитра лисиця,
а хвіст виглядає.

Хитра пташка обома ніжками
в пастку потрапляє.

Жодна жінка досі не народжувала,
ото тільки Марія свого Яніса.

Віслик вивчив сім способів
плавання, а як прийшов до річки,
то всі забув.

Хто сам себе хвалить,
той сам себе ганить.

Гарна в вас капуста,
чудові й огірки.
І в нас такі вродили, —
смакують віслики.

Янніс наливає, Янніс і випиває.

Запросили полудивого на весілля,
а він питає: «А там буде ще хтось
із добірного товариства?»

Хто дуже пишається,
той ні з чим залишається.

Вівця звикла до того,
що її стрижуть.

Оце — кінь зелений,
а оце — Янніс розумний.

Розбещеному все не так.

Коли можу — не хочу,
коли хочу — не можу.

Купили за п'ять,
а продати й за сто не можемо.

Для мішка мало, для торби багато.

Мотузки водностаць для грека
замало, а вдвоє забагато.

Усі риби смажилися
на одній сковороді
й шипіли одна одній:
«Геть звідси, це ти мене спекла!»

Коли я помру,
хай хоч і піч не горить.

Дід бурчить, а баба їсть.

Вовк не оглядається.

На впертого плювали,
а він усе своєї: «Дошч іде!»

Розсердилася жаба,
а болото про те й не знає.

Злість очі їсть.

°

І не мокне, і не сохне.

°

До глухого в двері
скільки хочеш стукай.

°

Як сказав Йоргіс
«двадцять п'ять драхм»,
то так і буде.

°

Добрими не народжуються, а стають.

°

Звичка — друга натура.

°

Спочатку відлітає душа,
а потім уже — вдача.

°

Лисенця вві сні бачить півників.

°

Манольос наш перебрався —
у ті самі лахи вбрався.

Став мірошник королем,
а на думці тільки борошно.

°

Запросили цигана,
щоб поставити королем,
а він вигукнув:
«Диви, яке гарне дерево на вугілля!»

°

Циганку королевою вдягли,
а вона й далі в бубон б'є.

°

Волоцюга вибився в пани,
та давніх звичок не облишив.

°

Ворона висгтжує воропнат.

°

Чорна ворона на Біле море полетіла,
та й там чорне яйце знесла.

°

Столітнього віслюка не вчать ходити.

°

Свиняча щетина не стане шовком.

Піймали вовка, а він журиться:
«Повтікали вівці!»

○

Посивів вовк і постарів,
та зовсім не змінився,
як уродився хижаком,
то ним і залишився.

○

Криве дерево виправиться,
погана людина — ніколи.

Знайся з людиною,
щоб бути людиною

Знайся з людиною,
щоб бути людиною.

○

Кохай мене — й кохана будеш,
моєю будь, і я твій буду.

○

— Кохаш мене?
— Спитай у свого серця.

○

У самоті людині й рай — не рай.

○

Найкраще, що на світі є,—
людини серце, сповнене любові.

○

Нема любові без страждань,
без болю та без муки,
без суму та зітхань.

Чим краще знаєш людину,
тим більше любиш її.
А чим більше любиш,
тим ліпше знаєш.

Кохання спочатку сяє в очах,
відтак усміхається на губах,
а потім спалахує в серці,
щоб ніколи не згаснути.

Кохання, полум'я й кашлю
приховати не можна.

Ніхто не любить того, кого боїться.

Кохання ніколи страху не знає,
справжнє кохання страх відганяє.

Любов така —
Покохала бабка слимака.

Тут навіть камінь горить,
а дерево — й поготів.

Про смак жодного слова.

Любов сліпа.

Полюбила Маро танці
та й зурнача взяла за чоловіка.

Кохання хліба не дає.

Гнів закоханих нетривалий.

Коли сваряться двоє,
то винні обоє.

Що минулось, те забулось.

Ненависть і кохання
не тривають довго.

Кохання без манірності
не має принадності.

З великої любові
буває велика ненависть.

Кому в картярстві не щастить,
той виграє в коханні.

Друге кохання
як підігріта вдруге страва.

Щоб стала з ревнощів сверблячка,
була б на цілий край болячка.

У друзів не позичай
і до коханих не вчащай.

Коли очі не бачаться,
швидко забуваються.

Цілунок що рідші,
то смачніші.

Прихований вогонь буває жаркіший.

Тільки гора з горою не сходиться.

Не мав з ким порадитись,
то порадився зі своїм костуром.

Людині й мурашка знадобиться.

Хто без друга живе,
в самотині помре.

Людина без друга —
як ліва рука без правої.

Удвох можна йти й на Геракла.

Друг потрібніший,
ніж вогонь та вода.

Краще мати одного друга,
ніж тисячу золотих.

Щирий друг — найкращий родич.

Хто друга справжнього зустрів,
той на великий скарб набрів.

Хто має доброго друга,
той не бідняк.

Друга й коня перевіряють у біді.

У нещасті пізнаються друзі.

Стрінеш друга нового —
не забудь і старого.

Добрий друг виявляється в горі.

Добро, для друга зроблене,
тобі в пригоді стане.

Буває така година:
друг важить стільки ж,
скільки батьківщина.

Покажи-но своїх друзів,
я скажу, хто ти такий.

Скажи, ким з друзів ти багатий,
а я скажу, чого ти вартий.

Скажи, які твої товариші,
а я скажу, що в тебе на душі.

Хвали свого друга,
а не себе.

Люби свого друга таким, як він є.

Їли разом хліб і сіль.

Краще розумний ворог,
ніж дурний друг.

Котилася каструля
та й знайшла кришку.

Який друг, такий і пиріг.

Знайшов цвях дошку.

Знайшов Філіпп Натанаїла.

Який майстер,
такі й учні.

З ким сядеш,
такої й грамоти навчишся.

Сідай їсти з людиною.

З косим заснеш,
на ранок косим станеш.

Подружив похмурий день із чорним.

Обидва такі, що хапай одного,
а бий другого.

Один плює, а другий ковтає.

°

Крук крукові ока не виклює.

°

Чого шукає лисиця на базарі?

°

Одна руку мисе другу,
а обидві разом — обличчя.

°

Допоможи мені, а я тобі —
та й будемо на горі.

°

Допоможи мені тобі допомогти.

°

Хто іншим не помагає,
того лихо спостигає.

°

У добрих друзів добрі рахунки.

°

Товариство товариством,
а справа справою.

Дружба дружбою,
а зиск окремо.

°

Таємниці навіть
другові не слід відкривати:
він звіриться ще комусь,
а ти будеш клопіт мати.

°

Один танок танцюємо,
одних пісень співаємо.

°

Спільне лихо — півлиха.

°

Усі — всі разом,
а шолудивий окремо.

°

Не буває отари без стерва.

°

Хлібороб хоче дощу,
а гончар суші.

Тому багато, а тому мало.

В одному казані варимось,
на один біль скаржимося.

Як не знаєш гіршого,
не цінуєш ліпшого

Як не знаєш гіршого,
не цінуєш ліпшого.

І добро буває,
і лихо спіткає.

Добро не приходить швидко.

Хліба більше з'їси з медом,
ніж з оцтом.

Того, що не падає з неба,
не поглинає земля.

Гори — і ті руйнуються,
поля — і ті страждають.

Муки міняються, та не кінчаються.

Радість — мов зимове сонце,
що пізно сходить і рано заходить.

Палиця має два кінці.

Терези не дурять нікого.

З колючки буває троянда,
З троянди буває колючка.

І попереду вирва,
і позаду прірва.

У мене сини — віщуни.
Один каже: «Буде дощ»,
а другий: «Не буде»,—
і завжди вгадують.

Що судилось, те здійснилось,
чому бути, не минути.

Що сталося, те сталося.

Нічого не стається без причини.

Усяке буває,
навіть борода в безбородого
вирослає.

Тільки безбородько без бороди.

Легко говорити, та важко робити.

Один раз у тисячоліття
навіть верблюд танцює.

Довгенько глек ходив до джерела,
та враз розбився, як пора прийшла.

Коли грушу трусили,
всі, хто трапився, їли.

От біда — розлилась наша олія
по нашій сковороді.

Річка не кожного дня
приносить колоди.

У пеклі більше праведних,
як грішних.

Праведник терпить за грішника.

Добрий добра не має.

Як великий корабель,
то й шторм великий.

Кому щастить,
у того навіть півень несеться,
а кому не щастить,
у того й курка здохне.

Беззубому щастить на сухарі.

Як безталанний надумав втопитися,
то й колодязь висохне.

Від дощу тікав, та в річку впав.

Пішов по вовну,
а повернувся стрижений.

Хоч куди ворону занесе,
Вона скрізь чорні яйця несе.

Крукові діти з віком чорнішають.

Розсудливий мав ложку,
а біснуватий нею їв.

Хто сіє вітри, пожинає бурі.

Хто яму іншому копас,
той сам до неї потрапляє.

Зерно несправедливості
хоч і проросте, та врожаю не дасть.

Кривди не вибачай.

Не чини зла,
щоб воно не спіткало тебе самого.

Мос курчатко, не кричи,
а я тебе підсмажу.

Миші борошном смакують,
на мишей коти полюють.

Сажка попіл відганяла,
«Не брудни мене!» — казала.

Біс сидить на верховині,
а діла його в долині.

Лихо ніколи не приходять одне.

З-під каменя під брилу.

Загрібся, як півень у гній.

Лисицю вигнали, а лев прийшов.

○

Нема лиха без добра.

○

З двох лих вибирай менше.

○

Краще хай блохи заїдять,
ніж вовки з'їдять.

○

Ти мене так гарно штовхнув,
що мені аж упасти захотілось.

○

Їжте, очі, рибу, бо шлунок не може.

○

Той, хто тоне,
навіть за своє волосся хапасться.

○

Треба сподіватися,
що завтра буде краще.

○

Щастя робить людину гордою.

Мос здоров'я — мос багатство.

○

Старий на ліжку не влечить,
а хворий за столом не всидить.

○

Шляхетності й хвороби не сховати,
їх можна здалеку впізнати.

○

Непроханої хвороби не буває.

○

Хай краще нездужає тіло,
аніж душа.

○

Хто часто лютує,
той здоров'я руйнує.

○

Все на світі — дарма,
як здоров'я нема.

○

Здоровому нічого не страшно.

Старого питають не де болить,
а де не болить.

Хворому потрібен лікар,
а померлому — сльози.

До дому, де не буває сонця,
вчащає лікар.

Шукай старого лікаря
та бувалого капітана.

Лікаря шукай старого,
адвоката молодого.

Лікаря запитали, хто його вчитель,
а він відповів: «Час».

Те, чого не лікують ліки,
лікує залізо,
те, чого не лікує залізо,
лікує вогонь.

Коли б розум і серце
стерегли людей від хвороб,
усі лікарі були б щасливі.

Хворого доглядає лікар,
а лікує природа.

Кожен сам собі має бути лікарем.

В дурнуватої селі
усі люди лікарі.

Працюєш — заробляєш,
слабуєш — витрачаєш.

Якщо піг не натрудиш,
серця не вилікуєш.

Хвороба входить мішками,
а виходить голками.

У хворого в головах сидить смерть.

Хворого треба втішати,
поки в ньому живе душа.

Вино в голову,
розум з голови.

Божевільний відступає,
коли п'яного побачить.

Вино скидає з людини личину.

Яка мова, така й відмова

Яка мова, така й відмова.

Язик і підносить,
і загибель приносить.

Язик кісток не має,
але кістки ламає.

Грішний язик правду каже.

Хай язик не пхається поперед
розуму.

Куций розум має довгий язик.

Який язик, такий і розум.

Сказав язык голові: «Добрий день»,
а голова відповіла:
«Як ти поведешся добре,
то й мені буде добрий день».

Язык — немов двосічний ніж,
він крас без розбору.
Хто стежити за ним не звик,
тому від нього горе.

Не завжди говори все, що знаєш,
та завжди знай усе, що кажеш.

Слухай сто разів, а говори раз.

Слухай багато, а говори мало.

Говори з іншим мало,
а з собою багато.

Що менше балакаєш,
то більше чуєш.

Срібні ви, мої слова,
золоте мовчання!

Їж багато,
говори мало.

Слово — мов камінь:
кинеш — не впіймаєш.

Нема нічого кращого за мовчання.

Сину, мовчи!
Багато переваг має мовчання.

Промовчиш — у клопіт не вскочиш.

Мовчатимеш — заріють.

Віл мовчить, а віз рипить.

Не розводься про те,
що й так зрозуміле.

Улєсливий і левицю ссатимє.

Солодкими словами
можна виманити й гадюку.

Солодкі вуста дві груді ссуть.

Я ситий твоїми словами,
а хліба вже й не треба.

Не соромся питати про те,
чого не знаєш.

Питаючи, дійдеш до Міста¹.

Про що не треба — не питай,
не матимеш халєпи.

Як розповідаєш про свій біль,
то вже гамуєш його.

¹ Місто — Константинополь.

Рану від ножа можна загоїти,
на рану від язика немає ліків.

Не роби лиха, щоб тобі його
не зробили, не суди інших,
щоб тебе не судили.

Ганиш — сам чекай ганьби,
журиш — сам чекай журби.

Не жди добра від поганих слів
та від нечесних грошей.

Невинний не боїться лихих слів.

Собака, що гавкає, не кусає.

Хай вітер гуляє, як з ніг не валяє.

Коли б бог послухав круків,
осел давно б не жив.

Гава й собі сказала «кар».

○

Не говори поганого про мертвих.

○

Про це говори там,
де річка гомонить.

○

Коли б не богохулив,
то міг би розмовляти з янголами.

○

Закидає порожній невід,
щоб витягти повний.

○

Носити воду кошиком.

○

Свиня в мішку.

○

Сказав і відказав.

○

Слева добирає, як боби глitas.

На горі кориця,
а в Місті квасоля,
черевики свої скинь,
щоб не змочла парасоля.

○

Слова неказані, а боби варені.

○

Язик — мов черевик,
а розум — як зернина.

○

Слів густо, у словах пусто.

○

Тисяча слів, а ціна їм гріш.

○

Кажи не багатьма словами мало,
а кількома багатю.

○

Поки по бабу ходила,
то й дитину народила.

○

Розмовляють двоє,
а балачок аж три.

П'ятірку дають, щоб починав —
не починає, десятку дають,
аби мовчав — не замовкає.

○

Дванадцять жінок —
чотирнадцять пліток.

○

Маноліє язиком працює,
ним і хату, й льох будує.

○

Панотець із Міста,
а паніматка — пліткарка.

○

Вола хапають за роги,
людину ловлять на слові.

○

Куріпка криком собі шкодить —
мисливців до гнізда приводить.

○

Пісень багато знаєш,
а чомусь їх не співаєш.

○

Робити з мухи слона.

Почули його дзвіночки
та й подумали, що він має кошару.

°

Туди, де багато черешень,
маленького кошика треба.

°

Я тобі не даю,
ти кажеш, що не хочеш.

°

Кіт хотів схопити сир, але не дістав
і сказав, що й не хотів його їсти
бо був саме піст.

°

З волосинки зробив нитку.

°

Одне слово зозуля підхопила,
та й те на весь світ роздзвонила.

°

У домі в жениха ще нічого
не знають,
а в молодії вже музики грають.

°

Кажуть одне, роблять інше.

Коли так казали,
якусь причину мали.

°

Дзвонів кажуть одне,
а він б'є інше.

°

Ми його ще не бачили,
а вже назвали Яннісом.

°

Краще втратити око,
ніж добре ім'я.

°

Краще в землі лежати,
ніж ганьба зазнати.

°

Краще покривало смерті,
ніж ганьба від людей.

°

Сам посміховисько,
а з людей сміється.

°

З дванадцятих сміюся я,
тринадцятеро з мене.

Кудкудакання чути тут,
а кури несуться там.

Про це кричать і зозулі в горах,
і куріпки в долах.

Одного лаяли на весь базар,
а він казав:
«Тихіше, бо ще вдома почують!»

Для всіх людей то бубна грім,
для тебе тасмниця.

Розмовляємо спільно, розуміємо
різно.

Разом розмовляємо,
по-різному сприймаємо.

Людині кажуть один раз,
а віслюкові — багато разів.

Почувши звук, прибіг віслюк.

З віслоком розмовляли,
а він собі хвостом махав.

В одне вухо входить,
а з другого виходить.

Там, де слово безсиле,
і цінок не зарадить.

Облиш медові слова, чоловіче,
та краще допоможи.

Щоб млини молот,
треба веда, а не молитов.

До чого молитви в зруйнованім
мастку?

Тоді б живіт тебе послухав,
якби були у нього вуха.

Згадав про вовка?
Ось він, перед тобою!

Не сховаєш голки в мішку.

Немає нічого таємного,
що не стало б очевидним.

Правда за тим, хто завжди каже
правду.

Правди не сховаєш.

Кажі правду, небоже,
тоді й бог допоможе.

Написаного не знищити.

Що напишеш, того не зітреш.

За правду хвалять, за брехню ганять.

Брехун та злодій
тільки перший рік розкошують.

Брехня має короткі ноги.

Брехнею клобуків не фарбують.

В словах і клятвах брехунців
усяких див доволі:
у морі б'ють вони зайців
і ловлять рибу в полі.

Дурю тебе, а ти мене,
так веселіше час мине.

У брехуна згоріла хата,
але ніхто в те не повірив.

Побачив злодій брехуна та й утік.

Губи твої кажуть отак,
друзі твої кажуть інак.

У розуму багато є шляхів

У розуму багато є шляхів.

Поваги заслуговує людина,
яка мислить.

Знаю тільки те, що нічого не знаю.

Поки турчення ще не вивчили
абетки, турок повчас їх:
«Першу думку грека хай кінь
слухас, а вже другу — ми».

Неписьменна людина
мов колода петесана.

Найбільша вада людини — неуцтво.

Краще нехай хвороба в тілі,
ніж безпросвітність у душі.

Зanedбане дерево й неосвічена
людина не розвиваються.

Неписьменний — те саме,
що й сліпий.

Коли повно у гасниці,
тоді ясно у світлиці.

Невігластво й нахабство —
перозлучні друзі.

Хто знає грамоту, має три ока,
а хто не знає, має одне та й те косе.

Знання цінніші за хоробрість.

Одному гроші,
іншому знання.

Як знань нема, гроші дарма.

Тільки працею здобувають знання.

Якого вчителя матимеш,
таку й грамоту знатимеш.

Не знає навіть від альфи до бети.

Письменність — то чудова річ,
як розум є і досвід.

Там грамота, а там знання.

Сидить сліпий на камені й думає,
що то цілий світ.

Боронь боже від сліпого,
що прозрів.

Хто в думках багатіє,
той швидко бідніє.

Не плач за невченим,
плач за вченим.

Питай поради у старих,
яких життя навчило.

Прислухайся до поради старого
та до думки вченого.

На щоглу лізе молодий,
біля стерна стоїть старий.

Ліпше добрий старий,
ніж найкращий молодий.

Коли в домі нема старого,
його треба знайти.

У старого вола завжди рівна
борозна.

Васильок і зів'яне,
а пахнути не перестане.

У старого — вбрання,
в молодого — врода.

Чого не зробив замолоду,
зробиш на старості.

Старий хоч як убирається,
на молодого не скидається.

Старість та бідність —
рани невігійні.

Старі — то двічі діти.

Дарма, що я старію,
поки живий — учуся.

Знання не висять на бороді.

Не зле повчитися й старому.

Знання приходять з літами.

Ідуть літа — розум зроста.

○

Ти тільки туди, а я вже звідти.

○

Хто не будував та не сватував,
той людей не знає.

○

Ходи, дідусю,
я покажу тобі твій виноградник.

○

Не сади виноградника
разом з дядьком.

○

Коли знову стану нареченою,
побачиш, як я кланяюсь.

○

Хоч лихо — мука, але наука.

○

Біда всього навчить.

○

Питай не в лікаря, а в хворого.

Теперішній мій розуме,
а де ж ти був раніше?

○

Нема досвіду — нема й ради.

○

Розсудливий подужає хороброго.

○

Щоб існувати, треба мізкувати.

○

Хто поволі ходить,
той швидше приходить.

○

Хто добре береже свій одяг,
у того хоч половина лишається.

○

Діти розсудливих батьків
варять їсти, ще не зголоднівши.

○

Хто обпієся юшкою,
той дме й на кисляк.

П'ять разів дмухни,
а один раз ковтни.

Квапливі рішення шкідливі.

Коли слимак надумас
вийти з своєї мушлі,
то спершу випне роги,
а вже потім — ноги.

Осел прив'язаний —
господар спокійний.

Краще осла прив'язати,
ніж потім шукати.

Хто не тримає кішки,
той годує мишки.

Засвіти ліхтаря раніше,
ніж настане ніч.

Не купуй налигача
перш, ніж купиш вола.

Як постелив, так і лежатимеш.

У накритому горщиківі
краще зберігається.

Хто бере, а не кладе,
той швидко на дно йде.

Хто не бачить, куди йде,
у болото упаде.

Сміх у п'ятницю —
сльози в суботу.

У кого голова скляна —
об двері хай не б'ється.

Бачить кінь траву,
та не бачить прізви.

Доручили вовкові стерегти овець.

Доручили лисиці курей доглядати.

На одне віслук сподівався,
а іншого діждався.

Пішов верблюд по роги,
а йому й вуха відрізали.

На кого муха сіла, того вкусила.

Марний розум — подвійний клопіт.

Хто живе чужим розумом,
у того вік короткий.

Послухася людей —
світ за очі зайдеш.

Часом і теленень дає мудру пораду.

Хто чує одне, а каже інше,
той має воронячий розум.

Мудрий той, хто знає
найпотрібніші речі.

Яка погода —
так і вітрила напинаю.

Там, де потрібний розум,
від сили мало користі.

Добре тому,
хто вміє в горі бути мудрим.

Поки мудрі мудрують, дурні дуріють.

Число дурнів нескінченне.

Розповіли ослові байку,
а він і вуха розвісив.

Тільки дурень завжди має рацію.

Віслюк назвав півня мудрим.

Жеребці хвицаються,
а віслюки розплачуються.

Коли вівця хоче скуштувати цівка,
вона підходить до чабана
і третєся об гирлигу.

Якби знання ворона мала,
вона б і нам дала чимало.

Зібралися птахи
і головою пугача обрали.

Сорок п'ять Янїсіїв,
а розуму, як у півня.

Сказали дурневі запалити вогонь,
а він спалив свій одяг.

Один дурень кинув камінь
у колодязь, а юрба розумних
не може витягти.

Загадали дурнуватому
витягти гадюку з нірки.

У одного хата горіла,
а він кричав: «Ключі маю».

Голку в стогу шукав сліпий —
було багато діла.
— Я чув,— сказав йому глухий,—
вона десь шаруділа.

Ходить сюди, а дивиться туди.

Хто не має розуму, має ноги.

Стояв біля водяного млина,
а помер від спраги.

Сміху багато — розуму мало.

Хто на вітра полював,
того вітер уніймав.

Сорок років уже в патріархії,
а досі ще архідиякона не знає.

Один панич побачив піч
і налякався.

Розумний щось згадус і сміється,
дурень бачить та й собі сміється.

Коли двоє сміються —
то щось знають,
коли один сміється — то дурний.

На всі витівки ночі
день дивиться й сміється.

Що в бога шукав,
те знайшов у людей

Що в бога шукав,
те знайшов у людей.

На Афіну покладайся,
та праці не цурайся.

— Святий мій Яннакі,
допоможи доплести панчішки!
— Допоможу, якщо сама плестимеш!

Допоможи мені,—
каже господь,— допомогти тобі.

Тільки скажеш: «Слава богу»,
як треба казати: «Допоможи,
богородице!»

Коли бог хоче порадувати бідняка,
він зречить,
щоб у бідняка пронав осел,
а потім знайшовся, хоч і без сидла.
І бідняк радіє,
і господь при ділі.

Христос спочатку
благословив власну бороду,
а вже потім бороди апостолів.

Апостолів було дванадцять,
та кожен мав власний клопіт.

Кого люблять боги,
той вмирає молодим.

Перед дарами й боги не встоять.

Бог кинув, а бідняк підібрав.

Таке скоїлося,
що й Христос воскрес.

Як часто казати: «Господи помилуй»,
то й богові набридне.

«Господи помилуй»
зводиться до «амінь».

Сорок днів читали коран хворому,
а хворий все одно помер.

І на цьому світі горе,
і на тому світі муки.

Святому, який не допомагає,
свічки не став.

Святий, що не робить чудес,
великої слави не має.

Не зв'язуйся ні з святими,
ні з дурними.

Став святим зарізяка —
продає іржаві ножі.

Напував віслиуків — вибився у святі.

Свою хату святі, але й кішку держи.

Хочу стати святим,
та чорти не дають.

У чорта багато ніг.

Не даси — святим не станеш.

Святому став одну свічку,
а чортові — дві.

Хвіст сатани і єпископа лоскоче.

Допоможіть, Христе та богородице,
потир украсти.

Коли диявол старіє,
він стає сповідником.

Краще в солдати, ніж у попи.

Хоча ти й піп, та стій у черзі.

Той, хто має бороду,
обідає з владикою.

Праці «ні!», а їжі «так!»
кажуть півчий, піп і дяк.

Урятували ложку від попа.

Череву в попа немов комора —
упхає в нього цілу гору.

«Дайте, панотче!» — руку ховає,
«Нате!» — простягає.

Єпископе з Дамалі,
голово дурна й мала,
дрібного не бажаєш,
великого шукаєш.
Забирайся, старий дідьку!

Аби лиха не мати,
попа краще зв'язати.

Доц іде, хуртовина лютує,
а попові однаково — він бенкетує.

Піп попові добра не бажає.

Ні дяком тебе не бачили, ні вікарієм,
і раптом став владикою!

Одна річ бути дяком у владики,
а інша — свинею в єпископа.

Мов попова свиня.

Що попові буває,
те й дяка не минає.

Дякові п'ять, а владичі десять.

Гудь, дяче, панотця.

І дячки, і дяченята —
то лукавства онучата.

Швидко, панотче, почали,
проте кінця не видно.

Панотця всі люди бачать,
панотець — лише багатих.

Кого піп бачить,
перед тим і фіміамом кадить.

Дурний піп тебе хрестив.

В один бік дивитесь, владико,
а хреститесь в інший.

Іншого пона євангеліє.

Інші попи прийшли,
інші євангелія принесли.

Сповідникові брешш,
нареченому правду кажи.

Хати руйнує, церкви будує.

Коли піп у двох церквах править,
одну неодмінно знеславить.

Яка церква,
такі в ній півчі й піп.

— Ходімо до церкви?
— Нема й півобола.
— Ходімо до шинку?
— Ось маю п'ятірку.

Стережися рук ченця,
піг мула,
клятви жінки,
дружби короля.

Хто в карти любить грати,
той може й рясу програти.

Єпископ спить тут,
а його одяг висить там.

°

Відгуляв піп масницю,
тепер сидить на бобах.

°

Розсердився чернець
та й бороду спалив.

**Важкий рік
має тринадцять місяців**

Важкий рік має
тринадцять місяців.

°

Роки спливають як вода,
а місяці б'ють градом.

°

Кожен минулий рік кращий.

°

Усе тече.

°

Бережи час.

°

Що приносить година,
не приносить і рік.

Час усі пристрасті гамує.

○

Час — найкращий порадиш.

○

Коли свій час розсієш,
то більше не збереш.

○

Гарний день видно зранку.

○

Добрий господар, засєць та куріпка
радіють дощеві.

○

Баранцями хмари йдуть —
дощ чи вітер принесуть.

○

Грім глухий — дощ близький.

○

Коли сніг іде — напинай вітрила,
коли вітер дме — кидай якір.

○

Не вибирай коня навесні,
а жінку — на великдень.

Нехай і жаба кумкає,
і ластівка літає,
та як цикада не сюрчить,
то літа ще немає.

○

Осінні хвороби лікуються важко.

○

Холод настав, двох посиднав.

○

Хоч січень лютує,
та літо віщує.

○

Надворі січень, брате Михайле,
двоє ближче
одне до одного пригортаються,
а хто сам — у клубок згортається.

○

В січні дерева підріжай,
місяця в небі не шукай.

○

Хто хоче статки мати,
починає в січні орати.

Добрий мигдаль цвіте в січні,
а плоди дає в липні.

Пироги та курятина в січні,
а качатина в липні.

Падає сніг у січні —
буде весілля в липні.

У січні дощ та сніг рясний —
молотимуть усі млини.

Січень — добрий господар,
лютий — добрий сировар.

Лютий від води розмок,
іде кульгавий у танок.

Сказали лютому дощити,
а він забув припинити.

Хай хоч як лютує лютий,
запах літа в ньому чути.

Мінливий березень
має аж п'ять думок.

Березень примхливий:
то кличе на сонце ясне,
то до теплої печі жене.

В березні дрова бережи,
щоб паль не попалити.

В березневі деньки
погорять і кілки.

Бережи сіно в березні,
аби волів не втратити.

У березні дощить — червень радіє.

Не вір березневому ранкові —
може пропасти цілий день.

Дарма, що в квітні сніг синіє,
небавом літо запашиє.

Квітневий дощ —
людське багатство.

Квітець з квітами пахкими,
травень з росами п'яними.

Рідко в травні зливи —
буде рік щасливий.

У травні ясно — винограду рясно.

Місце закладе
на травневі дощі багате.

Вівця звикла стригтися в травні.

Усі маки цвітуть у травні.

Травневі — слава, червневі — голод.

У травні й червні дерев
не саджай.

Тільки червень розпочався,
як на свято серп зібрався.

Червень, червень голосний,
весь червоний, наливний.

Хоч крути, а хоч верти —
буде в липні льон цвісти.

Липневий дощ немов пожежа.

Хто працює взимку,
той радіс в липні.

У нещасливому селі дощить у липні.

Серпню, місяцю чудовий,
був би ти двічі на рік!

Серпень — місяць, що годув
одинадцятьох братів.

Коли б усі місяці були такі,
як серпень.

Радіс в серпні виноградар.

Кожне діло в свій час роби,
скумбрію в серпні лови.

Добре сонце травневе,
а місяць серпневий.

Серпень — не зима,
березень — не літо.

З березня сорочка,
а з серпня свитина.

Слава тобі, вересню,
завдяки тобі я гараздую.

У вересні виноградар
не шкодує праці.

○

Як піде дощ у вересні,
радіє сировар.

○

У вересні шукай папарника
й готуй знаряддя для сіви.

○

Хто в жовтні сіє,
в того вісім ворохів
на току височіє.

○

Жовтень дощовитий —
рік плодовитий.

○

У вересні виноград,
а в жовтні обривки.

○

У листопаді та в грудні
чубуки та живці готуй.

○

У грудні сій і досівай.

Грудень снігу намів
і добре зробив.

○

Грудень снігу намете —
буде літо золоте.

○

Різдво й водохрепці сніжкети —
улітку ниви колосисті.

○

Для пісень — збір винограду.
для казок — зима.

ЗМІСТ

- 5 Передмова *Віктора Соколюка*
24 Перемога — нагорода хоробрим
31 Хто працює, той не бідує
46 Ситий голодному не вірить
69 Як свого дому не хвалити,
він може впасти і привалити
86 Людина варта цілого світу
99 Знайся з людиною,
щоб бути людиною
111 Як не знаєш гіршого,
не цінуєш ліпшого
123 Яка мова, така й відмова
138 У розуму багато є шляхів
154 Що в бога шукав,
те знайшов у людей
163 Важкий рік має
тринадцять місяців

ГРЕЧЕСКИЕ ПОСЛОВИЦЫ И ПОГОВОРКИ

Составление и предисловие
Виктора Соколюка

Перевод с новогреческого
А. Д. Пономарива

Серия «Мудрость народная»
Сборник сороковой

Киев, издательство
художественной литературы
«Дніпро», 1985
(На украинском языке)

Редактор *А. М. Чердакли*
Художник *О. І. Кошель*
Художний редактор *В. С. Мітченко*
Технічний редактор *О. М. Грищенко*
Коректор *А. Л. Алейникова*

Інформ. бланк № 2912

Здано до складання 28.11.84.

Підписано до друку 23.04.85.

БФ 18042. Формат 70×108^{1/8}.

Папір тифдручний.

Гарнітура звичайна нова.

Друк високий.

Ум. друк арк. 3,85.

Ум. фарб. відб. 8,05.

Обл.-вид. арк. 3,306. Тираж 50 000 пр.

Зам. 4-370. Ціна 50 к.

Видавництво художньої
літератури «Дніпро».
252601, Київ-МСП,
вул. Володимирська, 42.

Київська книжкова
фабрика «Жовтень».
252053, Київ, вул. Артема, 25.

Г80 Грецькі прислів'я та
приказки / З новогр. пе-
рекл. О. Пономарів; Упо-
рядк. та передм. В. Соко-
люка; Іл. худож. О. Коше-
ля — К.: Дніпро, 1985.—
174 с. іл.— (Мудрість на-
родна, зб. 40)

До збірника увійшли кращі
прислів'я та приказки, що відби-
вають багатовіковий досвід грець-
кого народу, його історію та зви-
чай.

Г 4703000000-182
М205(04)-85 182.85 82.33-6

